

Marshalova pomsta

Georg REDE

MARSHALOVA POMSTA

Georg Rede

Text a fotografie © 2015 Georg Rede

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-015-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-016-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-017-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Kapitola první

Cizinec

Za skaliskem se objevil grošák. Jezdec v jeho sedle se lehce pohupuje. Urostlý, ramenatý, ostrřížím zrakem sleduje okolní krajinu. Sedlo má vykládané stříbrem a uzdu zdobenou lesklým kovem.

Jezdcovu hlavu chrání před sluncem velký, černý stetson, těsně nad kreprou zdobený stříbrnými cvoky. Tmavá košile, černé kalhoty a vysoké boty dodávají jezdcovi tajuplný vzhled. Na stehnech muže se pohupují v rytmu grošákových kroků dva velké, šestiranné kolty. U sedlových brašen má muž zavěšenou kulovnici s dalekohledem.

Jezde drží uzdu ledabyly v levé ruce. Pravou volně svěřenou podle těla. Koně pobízí pouze patami bot bez ostruh. Ranní slunce propaluje krajinu ohnivými paprsky. Rozpálený vzduch se v dálce tetelí a vypadá to, jako kdyby krajina kolem byla v pohybu.

Ve chvíli, kdy grošák míjí vysoký balvan, napravo na okraji vzdáleného vysokého křoví se objevil obláček dýmu a vzápětí se ozvalo nedaleko jezdcovy

hlavy fjiíííí a hned nato plesk... k uším jezdců dolehl praskavý výstřel.

Kulka se odrazila od balvanu a přistála kdesi v trávě. Současně se událo několik věcí najednou.

Jezdec sklouzl bleskurychle k zemi za skalisko. Grošák jako podřátý padl do trávy, kde zůstal nezraněn nehybně ležet.

„Klid Toro, jenom klid,“ zaznělo z úst ležícího muže. „Však se na toho hochy, který nás tak mile přivítal, podíváme z blízka.“

Při těch slovech sundal z hlavy klobouk, vzal do ruky kus klacku, který nahmatal vedle balvanu, vyklonil se, kryt trávou a vystrčil v natažené ruce klobouk nad balvan.

Znovu se zpoza křoví zakouřilo a kulka pleskla o balvan.

“Chlapče, chlapče,“ prohodil tiše muž, „moc toho neumíš, ale máš štěstí, že jsi do toho klobouku neudělal díрку. To by bylo pro tebe potom moc špatné.“

Natáhl ruku k sedlu ležícího koně a vytáhl z pouzdra kulovnici s dalekohledem. Rozhlédl se. Hledal příhodnější místo pro odvetu. Nedaleko bylo nízké křoví a za ním plochý kámen. Dost veliký, aby ukryl tělo střelce.

Muž natrhal hrst trávy a sbalil ji do velké koule. Kouli nastrčil na klacek. Tak nabídl střelci další příležitost ke střelbě.

Tentokrát záhadný střelec mířil dobře. Náraz kule strhl kouli z klacku a přioplácl ji na skálu za ležícím mužem. Ten se současně s výstřelem odlepil od země, aby se jediným skokem ocitl za nízkým křovím, kryt dalším balvanem. Koutkem oka zahlédl místo, odkud vylétl další obláček dýmu. Kulka rozryla místo mezi balvanem a křovím.

Muž zvedl pomalu hlavu nad balvan. Mezi větvemi křoví zahlédl pás porostu i místo, odkud na něho neznámý střelec páčil. Pomalu vsunul hlaveň kulovnice mezi větve a podíval se do dalekohledu. V zorném poli zahlédl přes zaměřovací kříž za křovisky zarostlý obličej a veliký kus poprsí v kostkované košili. Umístil střed kříže na pravé rameno střelce, který se nijak nekryl a zmáčkl spoušť.

Za křovím se ozval výkřik a nad ostnaté větve křoviska se vymrštilo tělo. Muž zahlédl v dalekohledu, jak puška, odhozená při zásahu odlétla stranou. Útočník zůstal ležet nehybně na zemi s hlavou mezi křovisky.

Napadený muž chvíli počkal, pak pomalu vstal a lehce hvízdal. Grošák okamžitě vyskočil a udělal

několik kroků k pánovi. Ten nasedl a pobídl grošáka ke vzdáleným křoviskům.

Postřelený muž byl v bezvědomí. Byl to chlap špinavý od hlavy až k patě. U nohou mu leželo umaštěné sombrero a nějakých třicet kroků, krytý vysokým křovím stál u vysokého stromu uvázaný hnědák.

Muž seskočil z grošáka, poklekl k neznámému útočníkovi, aby si prohlédl jeho zranění. Nebylo vážné. Zákeřný střelec byl špinavý, otrhaný a strašně páchl. Muž se shýbl pro pušku, ze které na něho bandita střílel a tiše hvízdnul. Zbraň, kterou držel v ruce, zřejmě nepatřila špinavému útočníkovi. Byla to winchestrovka jako vymalovaná. Svítla novotou a zdobením. Muž pohladil mazlivě pušku a nevěřicně pokýval hlavou. Znovu se zadíval na ležícího špinavce. O něčem usilovně přemýšlel. Puška vykládaná stříbrem, které se podobalo stříbru na postrojích cizincova koně, dávalo tušit, oč tu jde. Winchestrovka určitě nepatřila ležícímu banditovi. Dokazoval to pohled na mužovy kolty v ošoupaných pouzdrech. Pažby byly ohmatané a bylo zřejmé, že majitel o zbraně příliš nedbal.

Muž opře pušku o nejbližší balvan a shýbl se k raněnému. Vyjmul mu oba kolty z pouzder, uchopil

ho pod paždí a dovlekl po trávě k místu, kde mu mohl podepřít hlavu. Strhl mu košili z těla. Chvíli ránu prohlížel, pak vstal, sebral několik suchých větví a rozdělal oheň. Vytáhl ze sedlové brašny láhev pálenky. Odzátkoval ji a nalil trochu pálenky špinavci do rány.

Z banditových úst se ozvalo bolestné zachrčení. Otevřená ústa odhalila zažloutlý a zkažený chrup.

„To sis měl, chlape rozmyslet dřív, než jsi po mně začal střílet. Teď mi tady nekňuč.“

Při těch slovech vyndal z pouzdra dýku a její čepel vložil do rozžhavených uhlíků. Chvíli váhal, potom zabořil špičku dýky do špinavcova ramene. Ten sebou začal cukat, až málem přišel o kus ramene. Muž zaklel a ucukl s dýkou, aby raněnému nezpůsobil větší zranění, než měl od jeho kulky.

„K sakru, dobrá, když to jinak nejde.“

Napřáhl pravici a trefil špinavce přesně na střed brady. Tomu poklesla hlava a zvrátila se dozadu přes veliký drn, na kterém předtím ležela.

Muž dokončil operaci, kulku zabalil do kapesníku, který zasunul do jedné z brašen. Odvázal chlapovi šátek, který mu visel u krku, roztrhal jeho špinavou košili na několik pruhů a ovázal mu ránu. Špinavým šátkem přivázal ruku, která visela ze raněného ramene k tělu. Potom odešel

pro uvázaného koně Ohmatané pistole uložil do jedné ze sedlových brašen. Pušku, z které na něho neznámý střílel, zasunul do deky za sedlem. Svou uložil zpátky do sedlového pouzdra. Chlapa, který byl stále ještě v bezvědomí, částečně po úderu do brady a z části po provedené operaci, přehodil přes sedlo jeho koně, kterého přivedl. Nasedl na grošáka a pomalým krokem vyrazil s neobvyklým nákladem od skal.

Právě vyjížděl na planinu, když se ozvalo krátké zavítí. Muž zastavil koně, ohlédl se a dlouze zahvízdal. Na okraji skalisek se objevil statný, šedostříbrný vlk. Dohnal jezdce a mohutným skokem se dotkl mordou muže na koni.

„Kde se touláš? Zrovna když tě potřebuju, tak zmizíš.“

Vlk, jakoby rozuměl, co mu pán říká, stáhl ohon mezi nohy a zvrátil hlavu ke straně. Muž tomu porozuměl. Přijal s úsměvem jeho omluvu.

„Tak dobrá, dobrá, odpouštím ti, ale podruhé to nedělej. Pokud jsem venku, zůstaň na dohled!“

Znovu pobídl koně a zamířil dolů do údolí, kde leželo malé městečko. Na druhé straně údolí na malém návrší stál jako strážní věž kostelík. Bylo dost nezvyklé, aby svatyně stála mimo město. Asi

to má svůj důvod, pomyslel si muž a zaměřil svou pozornost k městečku.

Od městečka se k němu blížil oblak prachu. Poznenáhlu rozeznával skupinku jezďů na koních.

Zpozorněl, když zjistil, že se skupinka rozdělila a vypadalo to, že ho hodlají sevřít v obklíčení. Zastavil se, odepnul pásky u pouzder s kolty, vytáhl kulovnici z pouzdra a položil si ji na kolena. Čekal ve střehu na obě přibližující se skupiny jezdců.

Zastavili od něho nějakých třicet metrů. Jeden z nich, pravděpodobně vůdce, vyjel pomalým krokem k cizinci. Ten stál a čekal, co bude dál.

„Kam máte namířeno hombre?“ Oslovil čekajícího muže.

Cizinec mlčel a upřeně hleděl na jezdce před sebou. Na levé straně jezdcových prsou, se na kožené vestě blyštěla šerifská hvězda. Cizinci ztvrdla tvář. Upřeně hleděl šerifovi do tváře. Pohled připomínal číhající kobru.

„Haló, muži, jste snad nahluchlý, na něco jsem se vás ptal“!

Cizincovi svaly v obličejí povolily a oči opět pokryla rouška netečnosti.

„Zdravím šerife. Jedu si cestou a najednou báb. Tady ten,“ ukázal na muže přehozeného přes sedlo, „tak ten si ze mne udělal terč. Proti jeho třem

výstřelům, mně stačil pouze jeden, abych ho vyřídil. Je živý. Dostal to do ramene. Kulku má venku a jenom jsem ho musel trochu uspat. Za nějakou minutu se probudí.“

Šerif se otočil v sedle a zamával na muže. Ti se okamžitě začali přibližovat s rukama položenýma na koltech. Kruh kolem cizince se nebezpečně zúžil. Zastavili se necelých deset metrů od obou mužů.

„Tak se na toho postřeleného podíváme,“ prohodil šerif a přiblížil se ke koni, na kterém střelec ze zálohy ležel. Vzal chlapa za špinavé zacuchané pačesy a nadzvedl mu hlavu, aby mu viděl do tváře.

„Sakra, vždyť to je Chřestýš“ a pustil mu hlavu tak nešetrně, až to zadunělo o sedlové řemeny. Přitom se ohlédl na muže za sebou a zavrtěl hlavou, jakoby jim dával nějaké znamení.

Dotek hlavy o sedlové řemeny byl příčinou, že chlap zasténal a pohnul tělem.

Cizinec seskočil z grošáka a přistoupil k raněnému. Podíval se mu do obličeje, a když zjistil, že chlap má otevřené oči, stáhl ho ze sedla a postavil na nohy.

Špinavec se zapotácel, ale na nohách se udržel. Nevraživě na cizince zakoulel očima. Trhnul sebou, když zahlédl šerifa a ostatní muže se zbraněmi.

V očích se mu obratem zračila pokora a strach zároveň.

„Ty špinavej pancharte, co ti to zase vlezlo do hlavy? Cos to tady prováděl? Henry!“ Zavolal směrem k mužům.

Od skupiny se odlepil statný zrzek, s pořádným strniskem, za které by se nemusel stydět žádný čistokrevný Ir. Jak později cizinec zjistil, tak to také čistokrevný Ir byl. Na prsou měl hvězdu a byl to šerifův zástupce Henry Anderson.

„Ano pane?“ Zahrčel, když stanul s koněm vedle šerifa.

„Svaž toho mizeru a posad' ho za mříže. Zítř se rozhodne, co s ním. A řekni Petemu, ať otevře okno, aby mi to v kanceláři ten pacholek nezasmradil.“

Zástupce šerifa se chopil špinavce, který se mu šklebil do tváře.

Šerif si zamračene špinavce změřil zlým pohledem, načež se znovu obrátil na cizince.

„Tak ještě jednou, odkud jedete, kam máte namířeno a jak se jmenujete? Tady u nás nemáme cizince rádi. Jsou s nimi jenom trable. Naše městečko je spořádané a pokojné. Nemáme rádi, když nás někdo ruší v našem každodenním pokojném žití. Těch pár zlodějů dobytka, které tady

máme, ty zvládnem. Starosti nám dělají krajánkové, samotáři. Jak se objeví, vždycky se něco semele.

„To rád věřím, šerife. Jedu ze severu a mířím na jih. Nahoře mi říkají Steve. Steve Masson. Jsem pořád na cestách a už mě to unavuje. Slyšel jsem o vašem městečku a chtěl bych tady s vaším dovolením pobýt nějaký čas. Možná si tady najdu i práci na některém ranči. Třeba na dvojitém W, nebo Položené osmě, slyšel jsem, že tam dobře kovbojům platí. Nějak mi docházejí finance. Potřebuji si pár dolarů vydělat na živobytí.“

„Vy že jste kovboj?“ Šerif se podíval na muže před sebou. „Takhle vyšňořeného kovboje jsem ještě neviděl. Vypadáte spíš jako nájemný pistolník. Neříkejte mi, že jste někdy pásl krávy.“

Šerif při těch slovech nevěřicně potřásl hlavou.

„No, jak se to vezme. Těžko vás asi budu přesvědčovat o tom, že jsem byl svého času dokonce majitelem jednoho velkého ranče s dvousethlavým stádem a dvou tuctů koní. Ale to je už dávno.“

Cizinec se odmlčel a rozhlédl se po mužích kolem sebe.

„A co vy, kam máte namířeno a v plné zbroji? Honíte snad nějaké desperáty? Nebo zloděje dobytka?“

„Jen klid cizinče, na kladení otázek jsem tady já. Nevím, kolik je na tom vašem vyprávění pravdy, ale můžu vás ujistit, že tady daleko široko žádný ranč o nové honáky nestojí. A dvojité W zvláště ne.“

„A co takhle Položená osma,? Nebo na ranči Johna Brixiho? Tam by to snad mohlo vyjít, nemyslíte, šerife.?”

Cizinec vypadající jako pistolník se na šerifa usmál, ale výraz jeho očí zůstal tvrdý.

„Sakra člověče, vy to tady nějak dobře znáte. Kdo vlastně jste? A ranč Johna Brixiho? Ten je na druhé straně kopců, odkud jste zřejmě přijel.“

„Vždyť jsem vám říkal kovboj. A hledám práci. A nikdy nejedu naslepo. Informace mám odtamtud, ze severu, od tamních rančerů. Ten ranč Johna Brixiho jsem tedy musel cestou sem minout.“

Šerif se nasupil, odplivl si k hnědákovým kopytům a zavrčel.

„Tak proč odtamtud sakra odjíždíte, když se s tamními rančery znáte.“

„To máte tak šerife, rančeři na severu prodali většinu svých stád a to byl důvod k propuštění některých honáků. No, a protože mezi honáky byli i tátové od dětí, tak jsem raději odešel já. Nemám žádné závazky a jsem svým pánem.“

Cizinec se odmlčel a tvrdým pohledem se zahleděl šerifovi do očí.

Šerif při jeho pohledu znejistěl. Znal hodně chlápků, kteří mu zkřížili cestu, ale ještě nikdy se nepotkal s kovbojem, aby vypadal, jako když ho právě vyndali z výlohy a kterému koukala z očí smrt jako tomuhle. Čistota a stříbro dodávaly muži opravdu vzhled nájemného pistolníka. Odvrátil oči od cizincova pohledu a zkoumavě se zadíval na jeho pistole. Byly udržované s nejvyšší pečlivostí a šerif si všiml, že pásky od pouzder byly uvolněné, aby bylo možno pistole použít. Nelíbilo se mu to. Jeho šestý smysl mu napovídal, že s tímhle mužem budou ještě potíže.

„Dobrá,“ pronesl nakonec. „Nějaký čas vás nechám na pokoji. Ale varuji vás, jakmile porušíte v našem městečku zákon, budete mít co dělat se mnou.“

Šerif odvrátil pozornost od cizince a obrátil se na jezdce za sebou, kteří se při slovech šerifa pobaveně šklebili. Seděli na koních, avšak do rozhovoru nezasahovali. Jenom zbraně měli připravené. Zavolal na muže s hvězdou na prsou, který stál u svázaného Chřestýše a čekal na další příkazy šerifa.

„Ty Henry, jak jsem řekl, ty odvez Chřestýše do městečka a potom přijed' za námi. Budeme na tebe

čekat u Medvědího pramene. Tam se utáboříme. Do večera nás dojedeš. Řekni Petemu, aby nás čekal tak za tři dny.“

Na cizince se už nepodíval. Pokynul mužům a vyrazili směrem, odkud cizinec přijel.

Ten se obrátil na šerifova zástupce.

„Hola, Henry doufám že vám tak můžu říkat, co mám dělat s tím hnědákem a zbraněmi toho muže.“

„Na toho hnědáka si sedne Chřestýš, a až přijedete do městečka, tak ty zbraně přineseš do šerifovy kanceláře. Druhý zástupce Pete je od vás převezme. Já to musím vzít oklikou kolem kaňonu, kde má Chřestýš svůj srub. Musím zjistit, co ho přimělo k tomu, aby na vás střílel. Do městečka dorazím později.“

Cizinec počkal, až šerifův zástupce zmizí za porostem nalevo od skal. Potom pobídl grošáka a pokračoval k cíli své cesty.

Kapitola druhá

Městečko Green Down

Městečko se soustředilo kolem hlavní ulice , které vévodí z jedné strany na malém náměstí, pokud se rozšířené ulici do nepravidelné elipsy dá náměstí říkat, budova s velkou tabulí na níž se barevným, honosným nápisem, chlubí městečko svou Local Bank in G.D. Přímo naproti této budově stojí ještě honosnější budova s balkonem přes celé průčelí a nad portálem se pyšní nápisem HOTEL GRAND.

Nějakých sto metrů od městečka protínají krajinu koleje První Pacifické dráhy. Budova nádraží vystavěná do patra svítí novotou. Opodál, na vedlejší koleji, stojí vysoká konstrukce, nahoře velká nádrž naplněná vodou, připravená ukojit žízeň lokomotivám, zastavujících se tady při svých cestách napříč savanou. Na kolejích vzadu stojí vedle sebe dobytčí vozy a několik honáků právě zahání dobytčata z jedněch vagónů na druhé. Kolem je plno rámusu a bučení dobytčat.

Pár zevlounů se zájmem pozoruje překládání zvířat. V dálce zahvízdal přijíždějící osobní vlak.

Každý, kdo přijížděl po ulici od západu, nemohl přehlédnout robusní stavbu na samém konci ulice. Na levé straně průčelí domu masivní okované dveře a nad nimi nápis Sherif office. Napravo od dveří dvě zamřížovaná okna, ponuře hledící směrem k náměstíčku. Pod šerifovou kanceláří na levé straně ulice velká, otevřená stáj a před ní statný muž oblečený v kožené zástěře právě okovává velkého ryzáka, kterého mu přidržuje otrhaný stařík s bílými vousy, ale s docela plešatou hlavou, která celá promaštěná tukem v poledním slunci hází kolem sebe blesky podle toho, jak s ní majitel pootáčí, hledaje očima kováře, který neustále cosi ke starci brebentí.

Po dřevěných chodnících položených do blátivé ulice se courá několik místních občanů. Před hotelem stojí u hradla řada uvázaných koní a na vyvýšené dřevěné nástavbě hotelu rokuje skupinka mužů. O kousek dál se houpá v proutěném křesle mužík, nad jehož hlavou hlásá bílý nápis BARBER*S. Je na první pohled jasné, že místní holič má právě nouzi o zákazníky a tak tráví svůj volný čas pozorováním ulice.

Cizinec, jedoucí ulicí, se choval k míjejícím netečně jen zdánlivě. Několik hlav se za ním zvědavě otočilo. Cítil jejich zvědavé pohledy, ale

nevěnoval jim pozornost. Pouze v jednom případě pootočil hlavu a zadíval se na staršího muže v šedém obleku, který stál na chodníku a cosi vzrušeným hlasem vykládal mladé černošské dívce v jezdeckých kalhotách a kovbojské košili, přes kterou měla oblečenou koženou vestu zdobenou indiánskými třásněmi. Na rozdíl od muže, byla dívka ozbrojena malým šestiranným koltem, upevněným na opasku jako mívají ve zvyku muži, kteří střílí levou rukou a zbraň tasí od pravého boku. Snad tohle upoutalo cizincovu pozornost, snad gestikulující muž.

Pomalou odvrátil od dvojice zrak. Pohled se mu docela změnil. Oči ztmavly a rysy ve tváři ztvrdly. Nikdo si však této změny v jeho tváři nemohl všimnout.

Cizinec grošáka zastavil před hotelem a pohlédl k šerifově kanceláři, jakoby se rozmýšlel, jestli má nejdříve vejít do hotelu a potom teprve k šerifovi. Nakonec pobídl koně do kroku.

„Pojedeme Toro nejdříve odevzdat ty zbraně a potom se půjdeme ubytovat do hotelu,“ pronesl ke svému koni.

Druhý šerifův zástupce zvedl udiveně hlavu s rozcuchanou kšticí, která mu co chvíli padala na prsa, jak z nudné nečinnosti klimbal na šerifově

židli. Před sebou měl napolo prázdnou láhev pálenky a ve sklenici nedopito. Zvedl se těžce ze židle.

„Co pro vás můžu udělat cizinče?“ pronesl unaveným hlasem.

„Mějte se Pete. Pro mne nic, ale tady vám posílá šerif dvě ušmudlané pistole a tuhle překrásnou winchestrovku, abyste to uklidil. Nevím za jakou, ale za nějakou dobu za mnou přikluše váš kolega Henry a předá vám majitele těchto zbraní. Podivného hombre který smrdí na sto honů a šerif mu říká Chřestýš.“

V pomocníkově tváři zacukalo.

„Cože, šerif zabásnul Chřestýše?“ Pete se dal do smíchu. „To se bude asi pan Donovan zlobit. To bude panečku sranda, až se to dozví. Co to starýho napadlo, takovýho skunka zatýkat. Snad ho nechce nechat přespat tady u nás. To bych se radši odstěhoval na ulici, to vám řeknu.“

Zástupce šerifa si odplivnul na prkennou podlahu šerifovy kanceláře a ani přitom nemrknul.

Cizinec pokrčil rameny.

„Udělal si ze mne terč. Kdyby uměl střílet, asi bychom se spolu nesetkali. Trošku jsem ho pošimral kulkou na rameni, ale nic moc. Víc mu ublížil hák,

když jsem ho musel uspat, abych mu tu kulku z jeho ramene mohl v klidu vynadat.“

„Ten skunk po vás střílel hombre.? Něco vám řeknu, já toho smraďocha mám na mušce už hezky dlouho. Z očí mu nekouká nic poctivého. On sice slouží u rančera Donovanana, ale někdy se ztratí na několik dní a potom se vždycky mezitím najde někde mrtvola.“

Zástupce šerifa Pete Svenson přimhouřil oči a zkoumavě se zadíval na cizince před sebou.

„Poslechněte, nějak jsem přeslechl vaše jméno.“

„Dole na jihu mi říkají Steve Masson. Ale to už jsem říkal šerifovi. Kam vlastně jel s tou svou malou armádou kovbojů? “

„To nebyli žádní kovbojové, ale řádní občané tohoto městečka Massone. Někdo se pokusil ze včerejška na dnešek vyloupit banku. Nepochodil. Vyrušil ho náš posluha a on ho sejmul. Teď leží v márnici a truhlář má práci. Flint tak se ten posluha jmenoval. Byl to místní oblíbenec pro svoji ochotu kdykoliv a komukoliv pomoci. Nebyl zrovna moc chytrý, ale byl to dobrák od kosti. Našli ho na schodech u banky s prostřelenou hlavou. Než se vyštrachali chlapi z hospody, byl vrah pryč.“

„A ukradl nějaké peníze?“

„Právě že ne, to už nestačil. Flint ho zřejmě vyrušil vzápětí nato, co vypáčil vchodové dveře do banky. Vystřelil na chudáka Flinta dvě rány, zřejmě se ulekl a mazal pryč. Chlapi jedou po jeho stopách. Doufám, že ho dohoní, zmetka jednoho. Já abych tady teď začal uklízet sám. A kdo mi bude chodit pro obědy a pivo to taky nevím.“

Steve se pousmál. Ten zástupce se mu začal zamlouvat. Během chvilky mu toho napovídal tolik, že mohl být spokojen a byl celkem v obrazu událostí, které ho na cestě od skal do městečka potkaly.

Pozdravil zástupce šerifa klepnutím do krempy svého klobouku a vyšel ven.

Kolem grošáka stála skupinka mužů a o čemsi rokovali. Jeden z nich natáhl ruku, aby si prohlédl grošákovu hlavu. Chtěl ho chytit za uzdu, ale se zlou se potázal. Grošák Toro, který nebyl uvázaný, ale stál volný vedle chodníku, vyrazil prudce kupředu a muž se válel v blátě ulice.

„Ty pancharte!“ Zaznělo z mužových úst, když se zvedl z bláta. Napřáhl nohu, aby grošáka nakopl.

„To bych vám, kamaráde neradil. Dotkněte se toho koně a budete mít co dělat se mnou.“

Muž se otočil na Steva Massona s obličejem plného vzteku.

„Ten zmetek mě porazil a já mu nic neudělal sakra. Ani jsem se ho nedotkl.“

„To buďte rád. Mohlo to s vámi dopadnout podstatně hůř. Toro nemá dotěrnosti cizích moc rád.“

Muž zvedl nohu a švihnul s ní po grošákově zadku. To ale neměl dělat. Toro jen tak lehce trhnul nohou a muž zaječel bolestí. Chytil se za holeň a začal se točit kolem své osy. Najednou se zastavil a sáhl po koltu.

Udiveně se díval na svou ochromenou ruku, ze které mu velkým obloukem odletěla pistole a zabořila se do hlubokého bláta rozježděné ulice. Stačil si uvědomit doznívající výstřel a zahlédnout Steva Massona, jak si zasunuje kolt zpátky do pouzdra.

„Říkal jsem vám to. Nechte toho koně na pokoji. Nemá rád, když se ho někdo pokouší dotknout nebo dokonce uhodit. Na to je Toro háklivý. Já jakby smet.“

Zbytek mužů pomalu ustoupil stranou. Ten cizinec začal být nebezpečný.

Ve dveřích šerifovy kanceláře se objevil Pete Svenson.

„Co se to tady děje? Kdo to střílel?“

Podíval se přitom na muže, který si držel levačkou pravou ruku a skákal na levé noze.

„Co se ti proboha Willi stalo? Co to tady provádíš za tanec?“

Willi přerušil poskakování a levou rukou ukázal na Steva.

„Tady ten hombre, ten po mně vystřelil. Pro nic a za nic. Chtěl jsem si jenom prohlídnout jeho koně a ten zmetek mě nakopnul.“

„Sakra, Willi, kdo má být tím zmetkem. Tady ten muž, nebo jeho kůň? Kdo tě vlastně nakopl?“

„Hele, nech si toho jó. Nakop mě ten zmetek kůň a tady ten chlap po mě vypálil z toho jeho zatraceného koltu.“

Šerifův zástupce se obrátil na Steva.

„Co mi k tomu řeknete, Massone? Měl jste nějaký důvod tasit tady na Williho svou zbraň?“

„To si pište, že ano. Ten muž obtěžoval mého grošáka a tomu se to zrovna moc nelíbilo. Tak toho muže tady,“ Masson ukázal na Williho „poučil po svém. No - a ten muž vytáhl kolt a hodlal na mého koně střílet. Nezbylo mi nic jiného než mu v tom zabránit. Mimo to, že ho bude nějakou chvíli bolet zápěstí, se nic nestalo. A jeho kolt leží támhle v blátě. Jestli o něj nechce přijít, měl by si ho jít zvednout, pokud ho ovšem v tom marastu najde.“

Steve Masson se odmlčel a zadíval se zástupci šerifa nevině do tváře.

Svenson si odkašlal a obrátil se na skupinku, která pořád ještě postávala opodál.

„Je to tak jak to říká tenhle cizinec hombre?“

„Jo, je to přesně tak. Chtěli jsme si toho grošáka prohlídnout. Je to krásnej kůň. Willi se mu chtěl podívat na zuby. Zajímalo ho, jak je starej. No a tak dopad jak dopad. Mě by taky nikdo nesměl kopat do koně a už vůbec ne po něm chtít střílet.“ Ozvalo se z úst postaršího muže, který stál nejbliže.

Šerifův zástupce, Pete Svenson se obrátil na Massona.

„Dobrá, ale měl byste se trochu krotit muži. Šerif tohle nemá rád. Tady je pokojné městečko a nemáme tu rádi zbytečné střílení. Hodláte tady přespat?“

„Ne jenom přespat. Na nějakou dobu se ubytuji v místním hotelu, než si najdu nějakou práci. Tak jsem to taky řekl šerifovi při našem setkání u skal.“

„Dobrá,“ odsekl Svenson, „ale varuji vás. Žádné střílení, žádné násilí. Jinak vás dám za mříže - jasné?“

Masson, jako by na slova šerifova zástupce nereagoval. Přistoupil k Torovi, nasedl prudkým

švihem do sedla a pomalým krokem se vydali zpátky k hotelu.

Masson zastavil u kováře. Ten byl hotov s kobylou, kterou před chvíli okovával a teď bušil do červena rozpálené podkovy. Asistoval mu stařík, který mu předtím držel kobylu.

„Hej, kováři!“ Kdo se mi tady postará o koně?“

Kovář zvedl hlavu a zkoumavě se podíval na cizince.

Můžete si ho dát ke mně do stáje. Máme krmení a postaráme se o vašeho koně. Přitom se znalecky zadíval na Massonova grošáka.

„K sakru muži, to je ale pěkněj kuň. Takovejch je v okolí málo - jestli tady vůbec nějaký takový jsou. Dlouho jsem tak pěkně stavěnýho koně neviděl.“

Obrátil se na staříka.

„Berte, postarej se o toho grošáka. Pořádně ho vypucuj kartáčem a dej mu nažrat.“

Stařík Bert odložil kladivo a pomalu šel k Massonovi, který se svezl se sedla, odvázal sedlové brašny, které si přehodil přes rameno a z pouzdra u sedla vytáhl stříbrem zdobenou kulovnici s dalekohledem.

„Bud' hodný Toro. Děda tě dá do pořádku. Ráno se zase uvidíme.“

Poplácával koně po plecích, načež odkráčel k hotelu.

Bert vzal Tora za uzdu. Ten se choval po Massonových slovech klidně a bez odporu se nechal odvést do stáje.

Steve Masson vešel lítačkami do hotelové restaurace a zůstal na chvíli stát s vrzajícími křídly lítaček za zády. Pomalu se rozhlédl po lokále. Několik stolů bylo obsazeno, u některých muži hráli poker, jiní byli zabráněni do rozhovorů. Za dlouhým barovým pultem stál poněkud tělnatý barman a naléval do sklenic nažloutlou tekutinu. Pár mužů se opíralo o barový stůl, upíjeli teplé pivo, nebo srkali ze sklenek whisky. Při vstupu Massona lokál ztichl a Masson se stal na chvíli středem pozornosti. Udělal ve svém obleku dojem. Zvědavost přítomných měla poněkud delší trvání, nežli je tady v podobných případech, kdy do lokálu vejde cizinec, zvykem.

Masson pozdravil přítomné cvrnknutím do stetsonu a přistoupil k barovému pultu.

„Potřebuji pokoj a horkou koupel,“ obrátil se na tělnatého muže za barovým pultem.

„Zdržíte se, cizince?“

„Několik dní, než si najdu práci na některém ze zdejších rančů. Do té doby se tady zdržím.“

„Mám volný pokoj v prvním patře cizince, můžete ho mít, na jak dlouho budete chtít.“

„To je dobře. Než půjdu nahoru, nalijte mi sklenici whisky a otevřete mi účet.“

Za malou chvíli už stoupal po schodech do patra hotelu. Zastavil se u jedné dveří a vstoupil dovnitř. Brašny přehodil přes židli, pušku opřel o kožené křeslo a přistoupil oknu. Z hotelového pokoje měl rozhled po celém náměstíčku včetně šerifovy office.

Otočil se zpátky do pokoje a svlékl si kabát a vestu. Klobouk odhodil širokým obloukem na postel. Odepnul opasek s pistolemi a vše položil na stůl. Zapadl do křesla a přivřel oči. Začal relaxovat, když kdosi zaklepal.

Mason sáhl po opasku s pistolemi a přitáhl si je na dosah.

„Vstupte!“

Do pokoje nahlédl hubený černochoch.

„Pane, lázeň je připravená. Najdete ji na konci téhle chodby. Máte tam všechno, co potřebujete.“

„Dobrá, jdu se vykoupat, trochu si zdřímnu a potom přijdu na večeri.“

Černochoch zasunul hlavu zpátky do chodby a pokojové dveře zase tiše zavřel.

Masson se protáhl. Byl po cestě setsakramentsky unavený a příhoda pod skalami mu stále vrtala hlavou. Kdo poslal toho chlápka, aby ho oddělal? Nikdo přece nevěděl, mimo plukovníka Granta, že pojedje do Green Downu právě tím kaňonem. A kdo k sakru mohl mít zájem na tom, aby nedojel. Však tomu přijde na kloub.

Zahekal, když vstoupil do velké kádě s horkou vodou. Pořádně se namydličl a dobrou čtvrt hodinu zůstal ponořen až po bradu v pomalu chladnoucí vodě.

Málem usnul, kdyby ho nevyrušil černocho. Vstoupil bez zaklepání a bosýma nohama pleskal o podlahu.

„Přeje si pán, abych ho vydrhnu?“

Masson nevrle odsekl, „pán si nepřeje nic jiného, než aby měl klid. Vypadněte odtud a řekněte dole v kuchyni, že jdu na večeři. Mám hlad jako vlk.“

Černocho znovu zmizel za dveřmi tak rychle, jak se objevil.

Masson dostal na sebe vztek. Nechal se překvapit. Po té události tam nahoře musí být opatrnější.

K večeři dostal pořádně šťavnatý steak a mísu fazolí. Zapil to teplým pivem, poručil si sklenici whisky, opřel se o opěradlo židle a rozhlédl se

po lokále. Přes clonu kouře si pomalu prohlížel jednoho muže po druhém. Nikdo mu nevěnoval pozornost.

Venku se smrákalo a odněkud z ulice se ozval hluk. Vzápětí se rozlétly lítačky a do lokálu se vhrnula parta chlapů. Na první pohled honáci. U barového pultu odstrčili několik hostů dost neurvalým způsobem a poručili si pálenku. Zvrhli obsah sklenice se žlutavou tekutinou do sebe a poručili si další.

Vousatý chlápek se širákem celým olepeným potem kolem krempy se obrátil do lokálu a začal si prohlížet hosty. Jeho pohled se zastavil u postaršího muže v čistém obleku. Muž byl beze zbraně a právě upíjel kávu. Mužům u baru nevěnoval pozornost. Zvedl oči ve chvíli, kdy se u jeho stolu zastavil vousáč.

„Co jsem ti říkal Malcome - ten tvůj plátek se zase o nás otřel. Slíbil jsem ti potíže, jestli ještě jednou napíšeš ty nesmysly o naší partě. A tys neposlechl. Máš, cos chtěl.

Při posledním slově prudce trhnul židlí, na které muž seděl. Hrnek s kávou prudce vylétl do vzduchu a velkým obloukem přistál na hrudi Massona, který nestačil uhnout.

Malcom sebou žuchnul na špinavou podlahu lokálu a hlasitě heknul. Rána botou vousáče, která ho zasáhla do boku, byla bolestivá. Malcom se odkulil k nohám Massona, kde zůstal nehybně ležet.

Vousáč přiskočil k ležícímu tělu a znovu napřáhl nohu ke kopanci. Tentokrát mířil na Malcomovu hlavu.

V tu chvíli se událo několik věcí najednou. Vousáč koutkem oka zahlédl, jak cizinec sedící u stolu kam dopadl Malcom vstává a v zápětí se s ním zatočil lokál, jak vylétl do vzduchu, kde se otočil a v nedokončeném saltu dopadl tvrdě na záda. Zůstal chvíli ohromen ležet, otřesen a zpitomělý, co se to vlastně stalo.

Pomalou se převalil na bok a těžce se postavil na nohy. Díval se do očí muže, který ho uchopil za napřáženou nohu a mrštil s ním do vzduchu. Tváře mu zrudly a oči se začaly podlévat krví. Vousáč byl celý bez sebe vztekem.

Zařičel a vrhnul se prudce na Massona.

Byla to rána, po které by poklesl v kolenou býk, natož chlap. Mířená na bradu našla cíl a vousáčovi po té ráně vyšel z hrdla zvuk podobný vrzajícímu soukolí. Padl na podlahu jako podřátý a usnul.

„Klid hoši, klid,“ Mason mířil na skupinku mužů taseným koltem. „Zbraně nechte hezky v

pouzdrech. Váš kamarád si o to řekl sám. Ten muž tady,“ ukázal na ležící postavu u svých nohou, „nedostal šanci se bránit a ten tady,“ ukázal na ležícího vousáče, „ten byl na můj vkus až moc surový.“

Masson po těch slovech zasunul pistoli do pouzdra a odkráčel po schodech nahoru do své ložnice. Skupinka ho nevraživě pozorovala, ale nikdo z nich se neodvážil cokoliv proti cizinci podniknout.

Když Masson zmizel nahoře v chodbě hotelu, obrátili muži svou pozornost ke svému kumpánovi. Zvedli ho z podlahy a posadili na židli, na které předtím seděl Masson. Vydavatele místních novin si nevšíмали.

Ten se pomalu probral a těžce se zvedl na všechny čtyři. Držel si bok, kam ho předtím kopl surový vousáč. Potácivým krokem odešel z lokálu.

Masson zamkl dveře, opasek s pistolemi položil na noční stolek, svršky přehodil přes židli, vlezl do postele a usnul. Do místnosti proudil z venčí do místnosti čerstvý noční vzduch. Kdesi v dálce bylo slyšet zavytí kojota. Nad městečkem se rozprostřela noc.

Kapitola třetí

Ranč dvojité W

Vycházející slunce se dotklo vrcholků stromů na vzdáleném kopci a znenáhla se přehouplo do rozlehlého údolí, kde v ohradě pobíhalo stádo překrásných mustangů.

Z velké dřevěné stavby se ozývá halas a cinkání strojů. Veliký dlouhý stůl je obsazen dvaceti honáky. Kolem stolu se pohybují dvě starší černošky, které muže obsluhují. Další čtyři honáci upravují koňské postroje, visící na prkenné stěně na velkých skobách. Muži právě dojedli a jeden po druhém sundávají se skob postroje a vycházejí před budovu. Pomalu se ubírají k ohradě s mustangy.

Po půl hodině již mají sedla na hřbetech koní a vyčkávají. Každý z nich je ozbrojen těžkým koltem a ručnicí. U sedel brašny na pravé straně laso. Každého z nich zdobí velký šátek uvázaný u krku. Na rukou ošoupané rukavice a klobouky by mohly vypovídat o životě muže, kterému sedí na hlavě určitě hodně zajímavých historek.

Ze dveří hlavní budovy vyšel muž. V ruce světlehnědý stetson a oblečením se od honáků

setsakramentsky odlišuje. Vysoké jezdecké boty, naleštěné černým mazadlem, odrážely ve vycházejícím slunci odlesky paprsků.

„Kde je Peterson“?

„Ještě se neukázal, šéfe. Včera odešel do města a nebyl celou noc ve své posteli“?

„Co to má k sakru znamenat? Musíme vyrazit za stádem. Spousta kusů není označkována. Hej Huntere, železa jsou připravená? Ty Jime“, obrátil se na malého kovboje, „dojdi do kuchyně, ať nám přivezou na poledne oběd do Čertova kaňonu. A zastav se u podkoního, aby vyřídil Petersonovi, aby za námi okamžitě přijel, jak se vrátí. A my vyrazíme, dokud je slunce nízko nad obzorem“.

Pobídl koně a vyrazil v čele skupiny jezďů směrem přes pastviny. Oplachtěný vůz tažený dvěma koňmi kodrcal po uježděné travnaté stepi za skupinou za občasného zapráskání vozkova biče.

Zanedlouho zbyl po nich jen obláček prachu v dáli pod horami. Rozsáhlé pastviny ranče dvojité W se nacházely za nízkou hradbou skal. Sem, do údolí, si Hollovay dobytčata nepouštěl. Chtěl mít krajinu kolem ranče čistou a nezdupanou. Poblíž ranče měl pouze ohradu s malým stádem mustangů a ušlechtilých koní.

Směrem od městečka přijížděl tryskem k ranči jezdec.

Domorodá kuchařka vyšla na práh hlavní budovy a její zrak udiveně spočinul na přijíždějícím jezdcovi a jeho koni. Muž ještě za jízdy seskočil s koně a zmizel ve dveřích domu a pospíchal halou k rančerově pracovně.

Kuchařka našpulila velké rty, zakroutila udiveně hlavou a pomalým krokem vešla za mužem do chodby. Setkala se s ním uprostřed haly.

„Hej, pane Petersone, co se děje. Hoří snad“?

„Kde je Hollovay Sáro“?

„Právě odjel na severní pastviny s honáky značkovat telata a mladé krávy. Musel jste ho vidět“.

„Sakra,“ zvolal rozmrzele Peterson, musím okamžitě mluvit s Hollovyem, ve městě na nádraží jsem zahlédl naše krávy. Ty, které se nám minulý měsíc ztratily. Nějaká banda je tam překládá z Východní na Severojižní dráhu. Jestli hned nezasáhneme, přejedou hranice států a ztratí se někde v Mexiku“.

„Sáro,“ řekněte starému Kidovi, aby sehnal pár chlapů z jižních pastvin a ať jedou do města. Řekni jim, aby tam na nás počkali, až tam dorazíme s Hollovyem za nimi“.